

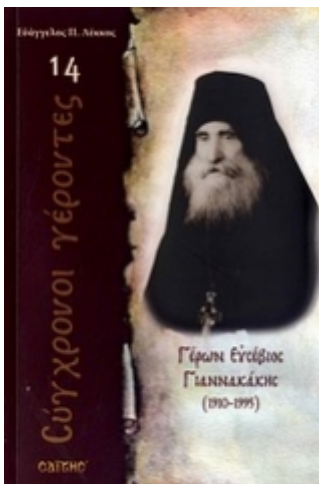
Ο μακάριος Γέρων Ευσέβιος Γιαννακάκης, ο πολυχαρισματούχος (1910 - 19 Ιουνίου 1995) - 678ο Μέρος

/ [Πεμπτουσία](#)

Κτίτωρ Ιερών Μονών

Αληθινός Μοναχός ο ίδιος και πλήρης θείας Χάριτος αναδείχθηκε εμπνευστής Ιερατικών και Μοναχικών κλίσεων. Ασκητικός, ταπεινός, γλυκός και πράος έγινε ο έμπειρος και απλανής Νυμφαγωγός πολλών ψυχών που ποθούσαν την αγγελική ζωή και πολιτεία.

Εραστής του Μονήρους κατά Θεόν βίου υπήρξε εμπνευσμένος διοργανωτής Κοινοβίων. Παράλληλα με την εξαντλητική εργασία και διακονία του στο Νοσοκομείο, ίδρυσε και εκ βάθρων ανήγειρε την Ιερά Γυναικεία Κοινοβιακή Μονή Εισοδίων της Θεοτόκου στο Μαρκόπουλο Ωρωπού, όπου αναλώθηκε επί είκοσι έτη (1967-1987) ως Κτίτωρ και πνευματικός Πατέρας.

Παράλληλα με την εξαντλητική εργασία και διακονία του στο Νοσοκομείο, είχε την ευθύνη όχι μόνον της πνευματικής καθοδήγησης και προετοιμασίας των υποψηφίων Μοναζουσών, αλλά και των κτηριακών εργασιών της Μονής. Αφιέρωσε το Μοναστήρι στα Εισόδια της Υπεραγίας Θεοτόκου, την οποία υπερευλαβείτο.

Έγραφε στις σημειώσεις του:

«Είναι εντελώς δικό Σου το έργο των Εισοδίων, Κύριε... Δικές μας είναι μόνον οι αδυναμίες και οι αμαρτίες. Και με την δική Σου μακροθυμία και την δική Σου αγάπη προσφέρουμε όσο μπορούμε τον εαυτόν μας»....

Η Ιερά Μονή των Εισοδίων της Θεοτόκου ήταν το δημιούργημα της καρδιάς του Γέροντα. Έργο ζωής, το οποίο πολύ αγάπησε...

* * *

Το 1987, πού ο π. Ευσέβιος είχε πλέον συνταξιοδοτηθεί, η Πρόνοια του Θεού οδήγησε τα βήματα του στην Ιερά Μητρόπολη Καλαβρύτων και Αιγιαλείας με μια ομάδα ευλαβών νεανίδων, πνευματικών του τέκνων πού επιθυμούσαν να μονάσουν.

Ο Σεβασμιώτατος Άγιος Καλαβρύτων θεώρησε ξεχωριστή ευλογία την άφιξη του π. Ευσεβίου στη Μητρόπολη του. Τον περιέβαλε με πηγαία υϊκή αγάπη και του έδειξε δυο Μοναστήρια της Επαρχίας του. Ο ιερός λόφος του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, με το υγιεινό κλίμα, το άριστο νερό των πηγών και το πανέμορφο φυσικό τοπίο με τον ανοικτό ορίζοντα, ενέπνευσε τον Γέροντα, ώστε να επιλέξει το ερειπωμένο Μετόχι της Ι. Μ. Ταξιαρχών, για να εγκατασταθεί εκεί η Αδελφότης.

Τον Νοέμβριο του 1987, το έως τότε Μετόχι μετατράπηκε με προεδρικό διάταγμα σε Ιερά Γυναικεία Κοινοβιακή Μονή του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου. Με την ουσιαστική ηθική και υλική βοήθεια του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ.κ. Αμβροσίου, το παλαιό κτήριο ανακαινίσθηκε εκ βάθρων και οι πρώτες δεκατέσσερις Αδελφές εγκαταστάθηκαν στα τέσσερα κελλιά του, την περίοδο του Πάσχα του 1988.

Ο ερχομός του π. Ευσεβίου στη Μητρόπολη Καλαβρύτων και Αιγιαλείας θεωρήθηκε από την τοπική Εκκλησία και τους πιστούς ευλογία Θεού και δώρο του Ουρανού. Μέσα στα οκτώ χρόνια πού έζησε εκεί -κατά κοινή ομολογία- αναμόρφωσε πνευματικά την Αιγιαλεία με τις κατανυκτικές θείες Λειτουργίες, τις Αγρυπνίες, την Εξομολόγηση, το εμπνευσμένο κήρυγμα του και τις κατ' ιδίαν πατρικές νουθεσίες. Αγαπήθηκε πολύ από το λαό του Θεού, πού στο πρόσωπο του αγιασμένου Γέροντα βρήκε τον πονετικό πατέρα ο οποίος συνέπασχε μαζί του.

Η ανεπάρκεια του χώρου για τις λειτουργικές ανάγκες της Αδελφότητος ανάγκασαν τον Γέροντα στα 77 του χρόνια να αποδυθεί σ' ένα τιτάνιο αγώνα για την ανέγερση της νέας Μονής με μοναδικό εφόδιο την ακράδαντη πίστη του στο Θεό. Η ανέγερση της νέας Μονής ήταν ένα παρατεινόμενο θαύμα, αφού χρήματα

δεν υπήρχαν, και η νεοσύστατη Μονή δεν είχε καμιά περιουσία.

Ο Γέροντας, έχοντας άνωθεν πληροφορία ενθάρρυνε τις Μοναχές: «Μην ανησυχείτε. Ο Άγιος Ιωάννης προπορεύεται. Εκείνος θα το κτίσει. Έχει ένα ιδιαίτερο ταμείο για μας και όταν χρειαζόμαστε μας δίνει...». Το κτήριο θεμελιώθηκε το 1991, και το 1995 πού ο Γέροντας εκοιμήθη, είχε σχεδόν ολοκληρωθεί.

Είναι σημαντικό το ότι όλοι σχεδόν οι εργαζόμενοι στη Μονή (χτίστες, σιδεράδες, μαρμαράδες, υδραυλικοί, ηλεκτρολόγοι), συγκινημένοι από την πατρική αγάπη και το άγιο παράδειγμα του εξομολογήθηκαν κοντά του, καθώς και οι οικογένειες τους.

Ο έμπειρος στη μοναχική ζωή και ηγιασμένος Γέροντας οργάνωσε το ιερό Κοινόβιο σύμφωνα με τις αρχές του γνήσιου Ορθόδοξου Μοναχισμού και τη διδασκαλία των Αγίων Πατέρων της Εκκλησίας μας. Ο ίδιος με την οσία ζωή του ήταν κανών και τύπος αληθινού Μονάχου και με τις άγιες νουθεσίες του καλλιεργούσε και καθοδηγούσε ακάματα τις Μοναχές στην στενή τρίβο της Αγγελικής πολιτείας.

Χιλιάδες άνθρωποι ανέβαιναν έως εκεί για να ωφεληθούν από τον άγιο Γέροντα. Η γλυκιά και οσιακή μορφή του μετέδιδε Χάρη. Κοντά του οι ψυχές ειρήνευαν και γεύονταν αγιοπνευματική χαρά. Η φιλοξενία του αρχοντική, παροιμιώδης.

Οι πάντες ένιωθαν την ειλικρινή αγάπη του. Ο καθένας ένιωθε ότι ο Γέροντας τον αγαπούσε περισσότερο. Γιατί είχε μια ιδιαίτερη αγάπη για όλους. Είχε πολλή παρρησία στο Θεό· η προσευχή του έλυne δυσεπίλυτα προβλήματα, θεράπευε ανίατες ασθένειες, φυγάδευε ακάθαρτα πνεύματα, έφερνε την ευλογία του Θεού στον κόσμο. Βαθιά ταπεινός, είχε τα χαρίσματα της διοράσεως και προοράσεως, όμως δεν έδινε σημασία σ' αυτά· εκεί πού εστίαζε την ποιμαντική του ήταν η μετάνοια, την οποία ο ίδιος βίωνε και γι' αυτό την ενέπνεε.

Ο Γέροντας είχε όλες τις αρετές του Θεού. Η ψυχή του είχε αγγελική καθαρότητα. Άδολος, αθώς, απλός. Αποκορύφωμα όλων, όμως, η απέραντη αγάπη του και η βαθύτατη ταπείνωση του. Σύγχρονος νηπτικός Πατέρας της Εκκλησίας μας ο Γέροντας, είχε το χάρισμα της αδιάλειπτης προσευχής.

Η ζωή του ήταν η θεία Λειτουργία, και η μνημόνευση ονομάτων στην αγία Προσκομιδή η προσφιλέστερη απασχόληση του. Μνημόνευε αμέτρητα ονόματα, επί τέσσερις και πλέον ώρες. Στα 52 χρόνια Ιερωσύνης του ουδέποτε κάθισε στο Ιερό κατά τη διάρκεια του Όρθρου και της θείας Λειτουργίας. Από τις 4.30 έως τις

δώδεκα, πού έβγαινε από το Ιερό, ήταν όρθιος και δεν ένιωθε καθόλου κούραση· το Ιερό Βήμα για το Γέροντα ήταν ο πιο ευχάριστος χώρος επάνω στη γή.

Ο ίδιος ζούσε έν μετάνοια και γι' αυτό είχε το χάρισμα να οδηγεί τις ψυχές στη μετάνοια και τη Μυστηριακή ζωή. Ως Πνευματικός πατέρας ήταν Χριστοκεντρικός. Συνέδεε τα πνευματικά του τέκνα με το Χριστό και όχι με το πρόσωπο του. Γι' αυτό και το πνευματικό του έργο συνεχίζεται και μετά την οσιακή κοίμηση του. Ήταν υπέρμαχος της συχνής -κατόπιν βέβαια της κατάλληλης προετοιμασίας- θείας Μεταλήψεως και καλλιεργούσε τα πνευματικά του τέκνα με αυτό το πνεύμα.

Επειδή είχε σπλάγχνα οικτιρμών και συμπονούσε πολύ τους άρρωστους και προσευχόταν γι' αυτούς, έλαβε από το Θεό το χάρισμα των ιαμάτων. Η έμπονη προσευχή του άλλαζε τις βουλές του Θεού. Εκατοντάδες είναι τα περιστατικά θαυματουργικής θεραπείας ασθενών.

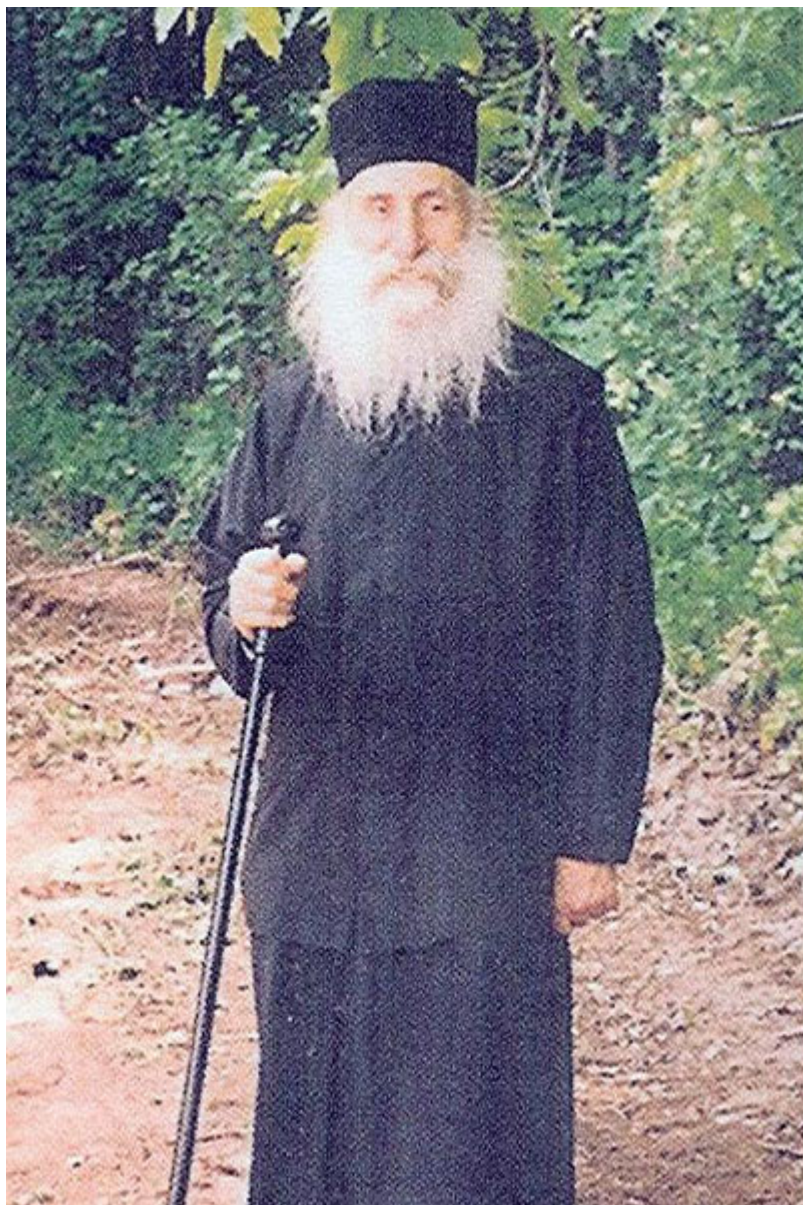
Ο Γέροντας έβλεπε εν Αγίω Πνεύματι τις ψυχές όπως πραγματικά ήταν, αλλά και πρόσωπα και πράγματα πού βρίσκονταν πολύ μακριά. Γνώριζε τους κρυφούς διαλογισμούς των καρδιών και προγνώριζε γεγονότα πολλά χρόνια προτού συμβούν. Όμως από πολλή ταπείνωση απέκρυπτε επιμελώς τα χαρίσματα αυτά, τα οποία ουδόλως αξιολογούσε. «Το προορατικό και διορατικό χάρισμα δίνονται από το Θεό, αλλά δεν σώζουν τον άνθρωπο, η μετάνοια όμως σώζει, αυτή μας χρειάζεται», έλεγε.

Με τους ασκητικούς αγώνες και τη συνεχή Μυστηριακή ζωή είχε λάβει εξουσία κατά των δαιμόνων. Οι προσευχές του, κυρίως όμως η ταπεινοφροσύνη του, φυγάδευαν ακάθαρτα πνεύματα.

Η αρετή πού κυρίως διέκρινε τον π. Ευσέβιο ήταν η βαθιά ταπείνωση του. Ζούσε στην αφάνεια και εργαζόταν αθόρυβα για την δόξα του Θεού, τον Οποίο αγαπούσε εξ όλης ψυχής, διανοίας και ισχύος. Ο ίδιος επιμελώς απέκρυπτε τον εαυτό του για τον οποίο είχε πολύ ταπεινή ιδέα. Το ακόλουθο κείμενο του είναι δείγμα της βαθιάς του ταπεινώσεως.

«...Κύριε, Σ' ευχαριστώ, Σ' ευχαριστώ, Σ' ευχαριστώ, γιατί με αξιώνεις, έμενα τον μικρόν και τον ουτι δανόν και ελάχιστον και αμαρτωλόν, να τελώ τα Μυστήρια της Εκκλησίας μας. Μου κάνεις, Κύριε, την εξαιρετικήν τιμήν να διακονώ στο άγιόν Σου Θυσιαστήριον... Με αξιώνεις, έμενα τον ταπεινόν και άχρηστον, να τελώ το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Όταν το σκέπτωμαι και το συλλογίζωμαι, Κύριε, τρέμω και δειλιώ. «Όταν σκέπτωμαι ότι είμαι υπηρέτης δικός Σου και δίνω στους άλλους την Θεία Σου Χάρι, καθώς και το Σώμα Σου και το Αίμα Σου, χάνομαι

και εξαφανίζομαι. Και όταν ακόμη σκέπτομαι ότι αυτοί, στους οποίους δίδω Σώμα και Αίμα Χριστού, είναι ασυγκρίτως καλύτεροι από μένα, τί να σκεφθώ και τί να πώ; Κύριε, ελέησέ με. Ελέησέ με και συγχώρησε με».

Ανεξίκακος συγχωρούσε αμέσως όσους τον έβλαπταν και τους ευεργετούσε, τόσο, πού η αγάπη του τους άλλαζε.

«Εμείς ανήκουμε σ' Εκείνον, και αφού είναι αγαθός, θέλει και οι δικοί Του άνθρωποι να είναι αγαθοί να κάνουν το καλό.

»Όσο άσχημα κι αν μας φέρονται οι άνθρωποι, όσο κι αν αδικούμε, όσο κι αν πνιγόμαστε, εμείς πρέπει να προσέξουμε την ψυχή μας. Καλύτερα σιωπή και προσευχή... Εμείς να στεκόμαστε παραπάνω· με καλωσύνη, με συμπάθεια, με πόνο...».

Η υπομονή του στις δυσκολίες, τις ασθένειες και τις θλίψεις ήταν απέραντη.

Υποτασσόταν με ταπείνωση και ευγνωμοσύνη στο θέλημα του Θεού· ευχαριστούσε και δοξολογούσε το όνομα Του ακόμη και στις πιο οδυνηρές και δύσκολες ώρες της ζωής του. Το «δόξα Σοι ο Θεός» δεν έλειπε από τα χείλη του.

Το Όσιακό τέλος του

Παρακαλούσε τον Θεό να τον αξιώσει να λειτουργεί μέχρι το τέλος της ζωής του και να αυτοεξυπηρετείται μέχρι τέλους. Και ο Θεός του τα χάρισε και τα δύο. Η τελευταία Θεία Λειτουργία ήταν σαράντα ημέρες προ της οσιακής κοιμήσεως του στις 8 Μαΐου, εορτή του προστάτου της Μονής Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου.

Την αγία ζωή του σφράγισε το κατά πάντα οσιακό τέλος του το οποίο και προγνώρισε. Αντιμετώπισε την οδυνηρή νόσο του καρκίνου με θαυμαστή καρτερία και δοξολογία στο Θεό. Μέσα στους φρικτούς πόνους του ακατάπαυστα εδόξαζε τον Θεό: «Δόξα Σοι ο Θεός. Δόξα Σοι ο Θεός. Σ' ευχαριστώ Κύριε! Έλέησέ με, Κύριε, και συγχώρησε με! Δούλος δικός Σου είμαι...».

Καθημερινά κατέφθαναν από όλα τα μέρη της Ελλάδος και από το εξωτερικό τα πνευματικά του παιδιά να πάρουν την ευχή του για τελευταία φορά. Ήλθαν Αρχιερείς, ιερείς, μοναχοί και μοναχές. Παρά τους αφόρητους πόνους του όλους τους δεχόταν. Τακτοποίησε αθόρυβα όλα τα θέματα της Αδελφότητας. Ληψε και γραπτώς τις τελευταίες του υποθήκες προς τις Μοναχές.

Είχε πλήρη διαύγεια μέχρι τέλους. Ευλογούσε και συμβούλευε πατρικά, συγχωρούσε από την καρδιά του, ζητούσε πρώτος συγγνώμη και ευχαριστούσε όλους. «όλους τους ευχαριστώ... θα προσεύχομαι για όλους όσους θα έρχονται στο Μοναστήρι...». Συμβούλευε τις Μοναχές για ενότητα και αγάπη. Προσευχόταν ακατάπαυστα.

Έπί ένδεκα συνεχείς ημέρες ετελείτο Αγρυπνία στη Μονή και ο π. Ευσέβιος περίμενε με πολλή λαχτάρα κάθε φορά τη Θεία Κοινωνία.

Μιλούσε ανοικτά και χωρίς φόβο για το θάνατο του: «Το μοναδικό ταξίδι, το υπέροχο, το άφθαστο ταξίδι»!

Την περισσότερη ώρα έμενε σιωπηλός. Βυθισμένος στην προσευχή και στις ουράνιες θεωρίες, σήκωνε πού και πού το εξαντλημένο χέρι του και προσπαθούσε να κάνει το σταυρό του.

Ξημέρωνε η 19η Ιουνίου, ημέρα Δευτέρα. Η θεία Λειτουργία τελείωσε γύρω στις 2 το πρωί. Ο Γέροντας, αν και ήταν τόσο βαριά, κατέβασε τα πόδια του από την κλίνη και κοινώνησε καθιστός για τελευταία φορά. Από σεβασμό, ούτε μία φορά

δεν κοινώνησε ξαπλωμένος.

Ήταν πανέτοιμος. Η ώρα πού θα έφευγε πλησίαζε. Βαθιά σιγή επικρατούσε στο κελλί του.

Στις έξι το πρωί ο Γέροντας είπε με φωνή μισοσβησμένη:

«Φεύγω... Λειβάδια! Λειβάδια!».

Οι μοναχές πήραν την ευχή του για τελευταία φορά. Η ώρα ήταν 9 π. μ., όταν έφερε το βλέμμα του γύρω, τις κοίταξε, έπλεξε με κόπο τα δάκτυλα των χεριών του μεταξύ τους, για να δείξει την ενότητα, και τους είπε ψιθυριστά: «ενωμένες, ενωμένες, ενωμένες και αγαπημένες. Πάντα μαζί, όλοι μαζί, εκεί στο θρόνο του Θεού μαζί».

Μετά από λίγο τον άκουσαν να λέει:

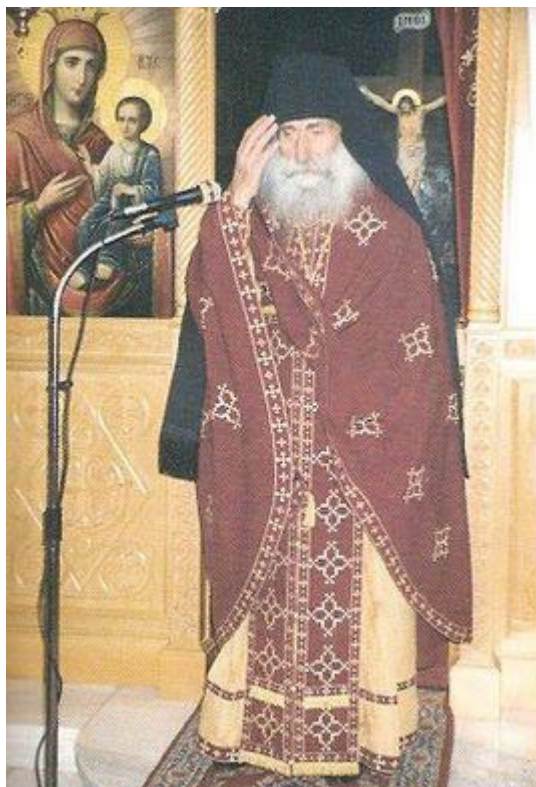
«Όλα λάμπουν, όλα λάμπουν, όλα λάμπουν».

Στις 10.15 π.μ., ο Γέροντας ανάσαινε με πολλή δυσκολία. Ξαφνικά, σήκωσε ζωηρά το κεφάλι του, κοίταξε ψηλά και δεξιά με μια έκφραση ευχάριστου εκπλήξεως. Το πρόσωπο του έλαμψε.

«Χαίρω, χαίρω, χαίρω!» είπε, και η ψυχή του πέταξε στα ουράνια σκηνώματα.

Η κηδεία του ήταν μια αποκάλυψη. Ήταν η καλή έξωθεν μαρτυρία του λαού του Θεού για τον άγιο Γέροντα πού αναλώθηκε στο βωμό της αγάπης. Χιλιάδες λαού, άπ' όλα τα μέρη της Ελλάδος πέρασαν από το απέριττο φέρετρο του αποδίδοντας τον ύστατο χαιρετισμό. Επτά Αρχιερείς, πολλοί ιερείς και διάκονοι κι ένα πλήθος μοναχών και μοναζουσών επικεφαλής του λαού κατευόδωσαν το Γέροντα στο ύστατο ταξίδι...

Πλάί' στο ιερό του Καθολικού εναποτέθηκε το σεπτό σκηνώμα του, για ν' αναπαυθεί από τους κόπους του.

Επικήδειος λόγος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. κ. Αμβροσίου:

«Στη φοβερή δοκιμασία του σεισμού και της εξ αυτού καταστροφής, Σεβασμιώτατοι εν Χριστώ αδελφοί και Πατέρες, προστίθεται ήδη μια ακόμη δοκιμασία στη Μητρόπολη μας. Μια πνευματική δοκιμασία, πού μας συγκλονίζει εσωτερικά.

»Ο σεισμός άφησε πίσω του νεκρούς, τραυματίες, χήρες, ορφανά και ερείπια. Αυτή την ώρα χρειάζονται οι άνθρωποι του Θεού, για να είναι παρηγοριά σ' αυτούς πού επλήγησαν από τη σφοδρά επίθεση του σεισμού.

»Αυτή την ώρα πού χρειαζόμαστε τον π. Ευσέβιο, για να γαληνεύει την ψυχή μας, για να μας ενώνει με τον Θεόν, για να μας μεταφέρει την Χάριν Του μέσα από ένα αμόλυντο αγωγό, πού ήταν ο ίδιος, αυτή την ώρα έχουμε την πρόσθετη δικιμασία. Απορφανιζόμεθα. Στερούμεθα τον Γέροντα, τον Πατέρα, τον Πνευματικό. Τον στερείται η Μονή προεχόντως, η επαρχία μας, η Μητρόπολις, ο Επίσκοπος και όλοι εκείνοι οι οποίοι ήρχοντο εδώ, για να πάρουν συμβουλήν, άφειση και αγιασμόν εις την ψυχήν τους. Ορφανεύουμε σήμερα... «Ετσι θέλησε ο Θεός... Ως τω Κυρίω έδοξε, ούτω και έγένητο. Εϊη το «Όνομα Κυρίου εύλο-γημένον από του νύν και έως του αιώνος».

»Σήμερα επισφραγίζεται -καί ζητώ την επιείκειάν σας να αναφερθώ σε προσωπικά βιώματα- σήμερα επισφραγίζεται μία σχέσις προσφοράς και αντιδόσεως με τον

σεβαστό πατέρα Ευσέβιο.

»Τον γνώρισα το έτος 1956, λήγοντος του '56, όταν ως πρωτοετής φοιτητής της Θεολογικής Σχολής έζησα εις την περιοχόν των Αμπελοκήπων σε εκκλησιαστικό χριστιανικό φοιτητικό οικοτροφείο, και εκεί κοντά ήταν το Ιπποκράτειο Νοσοκομείο. Έζησα την εμπειρία του εκκλησιασμού στο υπόγειο του Νοσοκομείου, στη συμβολή δύο διαδρόμων, όπου επήγγυτο ένα πρόχειρο Θυσιαστήριο και όπου εκεί ο π. Ευσέβιος τελούσε την αναίμακτο Μυσταγωγία.

»Υπήρχαν πολλές εκκλησίες στην Αθήνα, με ωραίες χορωδίες, με άνεση, αν θέλετε με ωραίο κήρυγμα, αλλά πολύ συχνά, τις πιο πολλές φορές, τα βήματα μου ωδηγούντο στο Ιπποκράτειο, στο διάδρομο, στο υπόγειο του νοσοκομείου, έξω από το ακτινολογικό. Εκεί, πού -άς κάνω μια εξομολόγηση- δεν με ευχαριστεί η ατμόσφαιρα, γιατί, όταν μπαίνω σ' ένα νοσοκομείο, με πειράζει, με στενοχωρεί η οσμή του νοσοκομείου. Παρά τούτα ο π. Ευσέβιος ήταν η οσμή της Χάριτος του Θεού. Και εκεί, στα βήματα εκείνα τα νεανικά, τα κρίσιμα, ο π. Ευσέβιος έμεινε στην καρδιά μου ένα ιερό σύμβολο, πού με σαγήνευε και με ενέπνεε.

»Πέρασαν τα χρόνια. Και μετά από τριάντα περίπου χρόνια, ο π. Ευσέβιος ερχόταν σε μένα. Με την ευσπλαχνία του Θεού βρίσκομαι Επίσκοπος στον τόπο αυτό και εκείνος ζητούσε Μοναστήρι. Και είχα την ευκαιρία να έλθωμε από τη σχέση της πνευματικής προσφοράς, πού εκείνος έκανε σ' έμένα, στην αντίδοση. Του προσέφερα. Τί του προσέφερα όμως; Ένα κτίριο να κατοικήσει· μια Μονή να τη στολίσει· ένα τόπο να τον αγιάσει. Του προσέφερα, εδώ στη Μητρόπολη, ένα αχυρώνα, ένα στάβλο, ένα ερείπιο. Τούτο το Μοναστήρι ήταν ερείπιο. Το μόνο πού είχε, ήταν ο «Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος, πού σκεπάζει με τη Χάρη του τον τόπο αυτό, και ένας γέροντας μοναχός, ο π. Βενιαμίν, πού έκαιγε ακατάπαυστα εδώ το καντήλι στον Άγιο.

»Και ήταν αχυρώνας το Μοναστήρι, ήταν ερείπιο. Όταν για πρώτη φορά λειτουργήσαμε εδώ, στις 8 Μαΐου του 1987, μετά την αναγγελία της εγκαταστάσεως μιας νέας Αδελφότητος μοναστικής, δεν υπήρχε κάθισμα να καθίσουμε, ποτήρι να πιούμε νερό, φλυτζάνι να πάρουμε ένα καφέ. Ήταν όλα τόσο ερειπωμένα. Αυτό ήταν πού του προσφέραμε.

»Έν πάση περιπτώσει, η πνευματική σχέση πού υπήρχε, συνεχίσθηκε. Και ήταν εκείνος πού σκέπαζε όχι μόνο τον τόπο, αλλά και τη Μητρόπολη και τον Επίσκοπο. Σήμερα αυτή η σχέση επισφραγίζεται, καθώς επιτελούμε αυτό το ύστατο χρέος. Και ολοκληρώνεται, γιατί εκείνος πορεύεται στον ουρανό. Δεν έχει ανάγκη από τίποτε ανθρώπινο, από καμιά προσφορά, καμιά παρηγοριά ανθρώπινη. Πορεύεται για να πάρει τον μισθό του καλού εργάτου. Θέλω από τη θέση αυτή να εκφράσω

την ευγνωμοσύνη μου έκ μέρους όλων εκείνων πού από το Αίγιο, από την περιοχή του και από μακρινές αποστάσεις, και από το εξωτερικό ήρχοντο εδώ, για να αγιασθούν κάτω από το δικό του πετραχήλι. Θέλω να εκφράσω την ευγνωμοσύνη της τοπικής Εκκλησίας, για όσα έδωσε ο ίδιος εδώ, σ' αυτά τα λίγα χρόνια πού έμεινε κοντά μας.

»Και τελειώνοντας θέλω να πώ, ότι ο π. Ευσέβιος φεύγει, αλλά μας αφήνει ένα μήνυμα και ένα μάθημα, ένα σύμβολο. Πάντοτε τον είχα στην καρδιά μου ως το σύμβολο της ταπεινοφροσύνης. Ήταν ο ταπεινός άνθρωπος, πού όταν τον έβλεπες, σε καθήλωνε. Ταπεινώνε τον εαυτόν του και τον εκατέβαζε πολύ χαμηλά. Και μέσα σ' αυτή την κίνηση ήταν όλο το μεγαλείο της ψυχής του.

»Πάντοτε μιλούσε μέσα μου ως το σύμβολο το ζωντανό, το σύμβολο του ταπεινού κληρικού, του ταπεινού ανθρώπου, του ταπεινού εργάτου· και ύστερα του ακαταπόνητου. Πήγαινε στην Αθήνα να δεχθεί την εξομολόγηση των πνευματικών του τέκνων, και μετά από τον κόπον της ημέρας ταξίδευε, ήρχετο στο Μοναστήρι, για να κάνει την Αγρυπνία και να τραβήξει την ακολουθία μέχρι το πρωί. Πόσες φορές δεν τον παρακαλούσα να μην κάνει αυτές τις υπερβολές, αλλά δεν άκουγε, γιατί άκουγε τον επουράνιο Αρχιεπίσκοπο και Αρχιερέα των καρδιών μας.

»Ήταν το σύμβολο της ταπεινοφροσύνης, της αμόλυντης αγάπης και της εργατικότητας.

»Τί κρίμα πού σε μια τέτοια ώρα, πού τον έχουμε όλοι ανάγκη, ο Θεός τον παίρνει από κοντά μας! Αλλά εμείς εδώ έχουμε μια παρηγοριά. Κηδεύουμε έναν Άγιο. Και οι Άγιοι δεν εγκαταλείπουν ο,τι έφτιαξαν, ο,τι ηγάπησαν, ο,τι υπηρέτησαν. Με αυτή τη σκέψη γλυκαίνεται ο πόνος της ψυχής μας. Και δεν έχουμε παρά να ευχηθούμε να είναι κοντά μας, ασπίδα και προστασία στη Μονή, στη Μητρόπολη, στα πνευματικά του παιδιά, στον τόπο μας ολόκληρο. Αμήν».

Ο τάφος του, σέμνωμα της Μονής, αποτελεί πηγή ευλογίας, παρακλήσεως και ιαμάτων τόσο για τα πνευματικά του τέκνα, όσο και για όλους εκείνους πού προσέρχονται εκεί να ζητήσουν την μεσιτεία του.

Μετά την κοίμηση του αμέτρητα είναι τα σημεία πού δείχνουν ότι ο όσιος Γέροντας βρήκε μεγάλη παρηγορία ενώπιον του Κυρίου. Οι μοναχές αλλά και οι προσκυνητές ομολογούν ότι η ευλογία και η παρουσία του μακαριστού Γέροντα είναι έντονα αισθητές στη Μονή.

ΕΥΛΟΓΗΤΟΣ Ο ΘΕΟΣ

πηγή: Σύντομο βιογραφικό και πατρικές νουθεσίες του πολυχαρασματούχου Γέροντος Ευσεβίου Γιαννακάκη (1910-1995), ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»,

Θεσσαλονίκη 2009